

CÓ MỘT BUỔI CHIỀU

Hoa Hoàng Lan

Buổi chiều, Thu-Nga đứng trước tấm gương lớn, ưỡn ẹo thân hình một cách dễ thương. Nàng mỉm cười hài lòng với nhân dáng xinh đẹp của mình. “Có thể mới chinh phục được Thùy chứ. Anh vẫn thích những vẻ đẹp cổ điển như mình mà.”

Nghĩ đến Thùy, Thu-Nga chợt thấy tinh thần phấn chấn lên nhiều. Sáng nay, Thùy đã gọi cho nàng, hẹn đón nàng chiều nay để cùng đi xem buổi đại nhạc hội ca nhạc, một trong những thú vui mà nàng và Thùy rất thích. Đưa tay thoa nhẹ một lớp phấn hồng trên đôi má, Thu-Nga giật mình như thấy hơi mập ra. Nàng mỉm cười như nói với một người thứ hai:

“Thùy đã từng nói với mình là anh không thích phụ nữ gầy ốm quá. Anh vẫn thích phụ nữ có da, có thịt, nhìn trông bắt mắt hơn, với những đường cong – thật cong – của thân hình. Với những vòng ôm thật chặt mà vẫn thấy như xa. Với những ghi xiết tường như có trọng lượng trong đôi tay...”

Khi nghe Thùy nói thế, đôi mắt Thu-Nga đã nhìn chàng rực lửa yêu thương. Thế mà giữa hai người, tình cảm vẫn giậm chân tại chỗ. Chàng mới chỉ nhìn thấy ở Thu-Nga “với những đường cong – thật cong – của thân hình”, chàng chưa chịu thực hành lời nói trên để “ôm nàng thật chặt mà vẫn thấy như xa” và “ghi xiết tường như có trọng lượng trong đôi tay”. Tất cả đều đang trong giai đoạn tìm đến với nhau và những ý tưởng vẫn còn nằm trong ý tưởng. Chưa. Cuộc tình của Thùy và Thu-Nga chưa tiến được bước nào. Vẫn còn nằm trong tình trạng ỡm ờ, nửa bạn gái, nửa tình nhân và nửa vị hôn thê. Và cũng vì tình trạng ly hôn của Thùy chưa rõ ràng. Diễm-Lan – vợ Thùy – vẫn quán quýt bên chàng trong những tiệc cưới với những trang phục đắt tiền. Chưa ai thấy dấu hiệu gì chứng tỏ họ sắp chia tay. Chỉ một mình Thu-Nga nghe chàng tâm sự:

“Anh và Diễm-Lan chung sống với nhau thời gian chỉ đếm bằng ngày. Anh không chịu nổi tính tình kỳ cục của Diễm-Lan nữa. Anh và nàng cãi nhau như cơm bữa. Hết chịu nổi. Sau đó, nàng lại khóc lóc, vật vã bắt anh xin lỗi.”

“Bắt anh xin lỗi? Tại sao?”

Nhún vai tỏ vẻ bất cần, Thùy lắc đầu:

“Nàng ghen bóng ghen gió. Nàng nghi anh có... mèo. Đã nhiều lần anh trả lời thẳng cho nàng biết rằng anh “chưa có” chứ không phải “không có”. Nếu nàng cứ gây ra tình trạng căng thẳng trong gia đình như thế này mãi, buộc lòng anh phải “có” thôi. Suốt ngày ở trong phòng mạch, rồi trong bệnh viện, bên những “ca” mổ phức tạp, về nhà muốn vui vẻ, nghỉ ngơi một chút, thì lại phải nghe nàng mè nheo. Nào là “hình như anh hết yêu em”, “hình như anh đang nghĩ đến ai”, “hình như lúc sau này, anh... quên em”. Một quá! Lúc đầu anh còn ân cần giải thích cho nàng hiểu. Nhưng sau, anh thấy không cần phải dài dòng nữa. Anh nhắm mắt, tìm giấc ngủ. Nhưng nào có yên. Nàng khóc lóc, lay gọi anh dậy, hỏi cho ra lẽ. Làm sao anh có câu trả lời.”

Thu-Nga ái ngại thương chàng:

“Tại sao Diễm-Lan lại thắc mắc về tình của anh với nàng? Nàng không yêu anh, hay anh yêu nàng chưa đủ?”

“Trái lại thì có. Diễm-Lan yêu anh rất nhiều. Có thể nói rằng nàng say mê anh và yêu anh rất nhiều bằng một thứ tình yêu ích kỷ: lúc nào cũng muốn nhốt anh trong quả tim của nàng và giam anh trong phòng riêng với nàng. Nếu anh đi ra ngoài, thì lại lo sợ anh nhìn người này, gặp người kia. Nàng cho rằng anh chỉ yêu nàng vì sắc đẹp của nàng, mà nàng luôn lo rằng danh hiệu Hoa-Hậu của nàng không bền bỉ với

thời gian. Sắc đẹp của nàng rồi sẽ tàn phai theo năm tháng, rồi tình yêu của anh cho nàng sẽ nhạt phai theo năm tháng ấy.”

Thu-Nga tò mò, dè dặt hỏi:

“Trong cuộc tình của anh với nàng, ai lên tiếng trước?”

“Là nàng. Nàng bảo là ngay lần gặp anh đầu tiên, nàng đã bị cú sét ái tình giáng cho một cú trời long đất lở. Nàng bảo là hình như ở anh tiết ra một thứ hương gì làm cho nàng say đắm ngay khi mới gặp. Nàng say mê, quyến luyến anh kể từ khi ấy. Và nàng không rời anh nữa. Tình cảm chân thật của nàng đã khiến anh xúc động. Được một Hoa Hậu yêu mến, anh cũng cảm thấy hãnh diện. Nhất là anh được bạn bè vun vào, bảo là anh và nàng xứng đôi. Thế rồi tụi anh yêu nhau, lấy nhau, mặc cho có sự chênh lệch về tuổi tác. Nàng mới hai mươi hai, trong khi anh đã bốn mươi lăm.”

“Rồi sao lại xảy ra những lung củng?” Thu-Nga hỏi một câu mà nàng không định hỏi.

“Cuộc sống ban đầu rất đẹp. Phải nói là Diễm-Lan rất yêu chiều anh. Anh không ngờ ở tuổi hai mươi hai, mà nàng lại có những xử sự tinh tế và khả ái trong tình yêu đến thế. Nhưng vì nàng nồng nhiệt quá, yêu anh quá, nên lúc nào cũng muốn chiếm anh thành của riêng, như một món đồ, để nàng có thể bỏ trong túi được. Nhiều lúc, anh cảm thấy mất hết tự do. Bạn bè anh ít liên lạc với anh, vì ai cũng ngại “phiền” nàng.”

“Em phục anh thật. Thế mà khi đi ra ngoài, khi ở phòng mạch, mọi người vẫn thấy anh tươi như hoa!”

“Làm sao được? Anh phải phấn đấu chứ! Nàng đòi anh cho nàng ra phòng mạch. Nhưng anh khéo léo từ chối, bảo nàng cứ ở nhà đi. Học đàn, học nhạc như nàng đang học. Việc làm ăn, để anh lo. Chả lẽ bác sĩ không nuôi được vợ hay sao, mà để vợ phải “phơi” dung nhan Hoa Hậu ngoài phòng mạch? Nói là nói thế, nhưng anh biết là nếu để nàng ra, thì phòng mạch anh sẽ đẹp tiệm sớm.”

“Tại sao? Em không hiểu ý anh nói.” Không ngăn được tò mò, một lần nữa Thu-Nga lại hỏi một câu không nên hỏi.

Nhưng vì đang muốn giải bày tâm sự, nên Thùy không để ý. Chàng thần nhiên:

“Lúc đầu anh cũng định như vậy. Để nàng ra phụ với y tá, giúp anh sổ sách, giấy tờ, tiền bạc này kia. Cần lắm chứ. Nhưng sau thấy Diễm-Lan hay ghen bóng ghen gió quá, anh đâm hoảng. Kiểu này, nàng mà ra phòng mạch, các bà các cô đẹp xinh đẹp, có nhan sắc, đến khám bệnh, chắc nàng đòi đứng sát bên để kiểm tra... cảm giác của anh quá!”

Đến lúc này thì Thu-Nga ngạc nhiên quá. Không kềm chế được, nàng kêu lên:

“Anh có nói đùa không? Làm gì quá đáng như thế?”

Đưa tay lên đầu, Thùy vừa cười vừa nói:

“Anh mà nói thêm, “bà” ăn anh!”

Thu-Nga đập vội lên vai Thùy:

“Anh nữa! Sao phải thế. Em tin mà! Nhưng em hơi thắc mắc...”

“Đừng thèm thắc mắc cho mệt. Em cứ nghe cho biết. Đừng thèm để ý. Chuyện tụi anh, để anh lo. Mình cứ vui chơi đi, em à!”

Thu-Nga ngả đầu, dựa bên vai Thùy trong một cử chỉ trao gửi. Tuy chưa nói ra, nhưng Thu-Nga biết rằng nàng đã chiếm trọn cảm tình của Thùy. Trong lúc chàng bị khủng hoảng tình cảm, nàng đã được Thùy tâm sự rất nhiều về những ưu tư trong hôn nhân giữa chàng và Diễm-Lan. Thu-Nga tin rằng khi nói ra được những điều đó với nàng, Thùy chắc chắn cảm thấy nhẹ lòng biết bao. Tuy không nói ra và không cầu mong, nhưng Thu-Nga vẫn muốn cuộc tình giữa Thùy và Diễm-Lan sớm kết thúc, để nàng còn tính chuyện của nàng. Nàng biết Thùy muốn gì, Thùy cần gì ở người bạn đời. Diễm-Lan đã đại dốt làm mất đi sự tin yêu của Thùy. Ở người bác sĩ đã đứng tuổi này, sự chừng mực trong tình cảm là một điều bắt buộc phải có. Chàng không có thì giờ để cân, đo, đong, đếm tình cảm. Chàng cũng không có đủ kiên nhẫn để yêu đương kiểu nhõng nhẽo, giận hờn, nũng nịu, suốt ngày “anh yêu em, em yêu anh”, dẫu cho chàng vẫn chí thú với hình thức “yêu em dài lâu” và “yêu em đậm sâu”, yêu em đến tận cùng trời cuối đất, đến tận ngọn nguồn thác ghềnh. Tình yêu ở chàng, luôn thiếu một lời xin lỗi, luôn vắng một nụ hôn khi thức dậy và quên một vòng ôm mỗi khi gặp mặt. Khổ một nỗi là Hoa Hậu Diễm-Lan lại không thích loại “tình cảm” của chàng. Nàng rất muốn được chàng o bế, nâng niu trong chõn riêng tư, và đặc biệt săn sóc, chiều chuộng trước chõn đông người.

Tóm lại, Thu-Nga biết rằng những điều Diễm-Lan muốn, thì Thùy lại không muốn. Năm tháng trắng mắt đã qua, người đàn ông nghiêm nghị, chững chạc như Thùy không còn những tình cảm vớ vẩn, yêu đương nồng cháy của tuổi đôi mươi nữa. Chàng thực tế đến đáng ngại và đôi khi thẳng thắn đến đáng ghét. Vì thế, Thu-Nga không ngạc nhiên khi có lúc chàng ngấm nàng và nhả mặt nói:

“Áo dài em mặc hôm nay được mua từ Việt-Nam phải không? Khiếp quá! Những khung màu sắc được چاپ vá trước áo, đã biến em thành một cô gái Mường ở Lai-Châu! Em đi thăm Quan Châu bao giờ thế?”

Ngượng ngập, nàng phụng phịu đòi thay áo khác, thì chàng đã vội tắt nụ cười mà bảo:

“Thôi, em cứ mặc nếu em thích. Ý kiến của anh không là cái gì cả. Có thể đám đông sẽ thấy em... đẹp trong phục sức của đồng bào thiểu số vùng trung du Bắc Việt. Để anh tìm mua cho em thêm mấy vòng đồng đeo tay nữa cho đủ bộ!”

Thu-Nga ức quá. Nàng không chờ nghe chàng nói hết câu, đã chạy vội vào bên tủ áo dài. Nàng ngần người, không biết nên chọn áo gì, thì Thùy đã đứng bên nàng từ lúc nào. Nàng quay ra, cả cơ thể như đổ ập trong đôi tay của Thùy. Nước mắt tuôn trào, nàng ảm ức:

“Đấy! Anh chọn đi. Em để anh toàn quyền. Em không biết chọn áo nào nữa.”

“Ít nhất cũng thế chứ! Đi với anh thì cứ áo dài trơn điểm vài hoa rơi mà mặc. Vừa lịch sự, vừa nhã nhặn. Cứ áo dài thôi. Đừng đâm dĩa gì, váy xống gì, anh không thích. Thân hình em mặc áo dài thì không chê vào đâu được.”

Ngước đôi mắt còn ngấn nước, Thu-Nga khẽ hỏi:

“Anh khen em hay anh chê em?”

“Vừa khen, vừa chê. Khen thân hình em và chê “gu” thẩm mỹ của em.”

Thu-Nga ngập ngừng:

“Thế... mỗi khi đi với anh, Diễm-Lan có nhờ anh chọn lựa y phục không?”

“Không bao giờ! Vì “người ta” là Hoa Hậu, “người ta” chả cần hỏi, chả cần ý kiến của người khác, “người ta” vẫn đẹp như thường. Còn em khác. Cần phải lắng nghe, cần phải có cố vấn.”

Nép trong vòng tay của Thùy, Thu-Nga nói qua hơi thở:

“Em nghe lời anh. Em tin cậy anh. Em.. yêu anh!”

Nàng rướn người, ngược nhìn Thùy trong một cử chỉ chờ đợi. Thùy đã phủ lên người nàng những trận mưa hôn. Và chiếc áo dài của cô gái Mừng Thu-Nga đã nhàu nát trong vòng tay Thùy. Cả hai đã trao yêu và bỏ cả buổi đi chơi chiều nay. Họ đã có những buổi chiều say đắm như thế. Cùng nhau tay trong tay ra ngoại ô, xa thành phố đông người, xa sự hiếu kỳ, dòm ngó của bạn bè, xa tầm kiểm soát của Diễm-Lan, xa tất cả. Chỉ có hai người thôi. Thùy và Thu-Nga. Nàng biết rằng nàng càng gần chàng bao nhiêu, thì càng như đẩy xa Diễm-Lan ra khỏi sức hút của chàng bấy nhiêu. Thu-Nga không tranh giành, cướp đoạt tình yêu với Diễm-Lan, nhưng nàng quyết sẽ đem hạnh phúc đến cho Thùy. Diễm-Lan có cả một kho tàng trong tay, mà nàng không biết hưởng. “Ồ đời muôn sự của chung”. Ai biết hưởng thì người ấy nên được hưởng.

Một chút áy náy với Diễm-Lan vương trong trí Thu-Nga. Nhưng nàng vội lắc đầu, xua đuổi. Thùy là một người đàn ông cứng rắn, và chàng đã chọn lựa nàng thay thế Diễm-Lan. Quyền chọn lựa là của chàng cơ mà.

Nhưng hình như chàng vẫn chưa quyết định hoàn toàn trong việc chia tay với Diễm-Lan. Thu-Nga vẫn thấy một chút ngập ngừng nào đó trong giọng nói của Thùy. Một chút ưu tư nào đó trong đôi mắt của Thùy. Chàng vẫn kể rằng Diễm-Lan yêu chàng vô cùng! Rằng mất chàng, Diễm-Lan sẽ buồn rầu, héo úa đấy thôi!

Thu-Nga kiên nhẫn đợi chờ, dẫu rằng những gì nàng có, nàng đã “bung” ra hết với chàng. Không giấu giếm, không giữ gìn, không ngần ngại, không suy nghĩ.

Nhưng có một buổi chiều, Thùy đi bên nàng, đã thủ thỉ kể cho nàng nghe rằng:

“Tội nghiệp, nghe anh báo tin sẽ chia tay cùng Diễm-Lan, mẹ anh đã bật khóc nức nở trong điện thoại. Bà bảo rằng: “Bố mẹ ăn ở với nhau đến cuối đời mà vẫn còn yêu thương nhau. Cho dù bây giờ bố con đã chết đi, nhưng tình thương của bố mẹ vẫn chưa phai nhạt được. Vậy mà bây giờ con vẫn minh, con tiền bộ, mới lấy vợ bốn năm, đã định bỏ vợ. Diễm-Lan có lỗi gì? Mẹ không tin nó có lỗi làm nặng nề, để đến nỗi con phải ly dị nó. Tháng sau, mẹ sẽ sang đón nó về Canada với mẹ. Mẹ sẽ dạy cho nó làm vợ con, để con bỏ ý định ly dị nó. Mẹ tin rằng con bé không có lỗi. Nghe lời mẹ: từ bỏ ý định bỏ vợ! Quyết định ấy vô cùng quan trọng và đại đột. Con phải nghe lời mẹ, cho dù Diễm-Lan có lỗi.” Và anh đã vâng lời mẹ, để tháng sau, mẹ sang đón Diễm-Lan về với mẹ ít lâu. Minh tha hồ có thì giờ vui bên nhau.”

Thu-Nga ngây người trong một thái độ sững sờ, kinh ngạc. Nàng không thốt nên lời. Nhưng trong nàng, một câu hỏi đang gào thét như sóng ngoài khơi xa:

“Thế còn chuyện chúng mình thì sao?”